

[Ministeren for kulturelle anliggender]

Hansens udtalelser kunne føre til. Jeg vil også sige, at det er det, hr. Chr. Christensens udtalelser kan føre til. Med en ministeransvarlighedslov og med den sammensætning, folketinget har, skulle man så vurdere hver gang, om ministeren nu havde givet til noget, man kunne lide eller ikke kunne lide? Vi ville bevæge os fra ministerstorm til ministerstorm på den måde, samtidig med at man ikke vidste, hvilken minister der nu sad, og hvilken smag han havde. Det ville være en ganske uantagelig og urimelig form, ikke egnet til at føre en fornuftig kulturpolitik.

Hr. H. C. Hansen kom ind på en række forskellige problemer og nævnte også den med skattedyperne. Det var også noget, hr. Glensgård var inde på. Det med skattedyperne, gælder det kun på kulturens område, at dér skal man bestemme, hvad man vil betale til, eller gælder det for forsvaret, gælder det på socialområdet, gælder det på undervisningsområdet? Det må da have den samme prioritet de forskellige steder, og dér måtte det da være meget mere vigtigt for den enkelte skattedyper, al den stund kulturministeriets budget udgør 1 pct. af de 110 mia kr., medens alle de andre områder udgør langt mere. Dér var der noget at spare, dér var der noget at tjene.

Flere taler om, at man så gerne vil være med til at bevare museer, at nationalmuseet er blevet en destruktionsanstalt, og jeg ved ikke alt det, der blev sagt. I relation til de bemærkninger der kom om nationalmuseet, vil jeg gerne sige, at det er klart, at nogle af de 38 mill. kr., man talte om, skyldes et efterslæb, foranlediget af besparelser, men langt den største del er jo et resultat af nedbrydning, af forurening og en hel række andre ting, der er kommet gennem det sidste tiår, og som vi bl. a. skulle kunne klare ved hjælp af konservatorer. I den forbindelse kan jeg i hvert fald glæde mig over, at det lykkedes mig i 1973 at få oprettet konservatorskolen, hvis første hold udgår i år, og som nu hvert år vil sende konservatorer ud. Det betyder, at vi kan lægge en langsigtet plan for arbejdet med at gøre vore nationale skatte i stand. Selv om vi havde bevilget alle pengene, havde vi ikke kunnet gøre det før. Vi havde heller ikke kunnet købe udenlandsk arbejdskraft, for sagen er, at det er et problem i alle lande at skaffe konservatorer på grund af hele den udvikling, vi er inde i. Jeg besøgte

for nylig Athen og var på Akropolis. Der er snart kun plasticafstøbninger tilbage af det oprindelige Akropolis, fordi originalerne er blevet bragt indenfor og anbragt i lufttætte museer osv.

Det er den ene side. Om den anden side af dette problem vil jeg gerne sige, at når der har været en usikkerhed, så er det jo også, fordi der ikke har været noget samlet tilsyn med disse ting. Den ene hånd har ikke altid vidst, hvad den anden gjorde. I 1976 fik vi en ny museumslov med bl. a. statens museumsnavn, som har hånd i hanke med disse ting, og som kan lave en analyse af, hvad der sker de enkelte steder. Det har vi ikke haft en samlet mulighed for før. Det er noget af det, der har betydning, og som også betyder, at vi nu får rapporter om, hvordan det står til de forskellige steder. Det synes jeg er væsentligt at understrege.

Jeg glæder mig alligevel over det, hr. H. C. Hansen sagde, især i relation til det, der stod i bemærkningerne til et ændringsforslag til tredje behandling af forslag til finanslov for finansåret 1979, ændringsforslag nr. 1795, nemlig:

»Den overletsindige økonomiske politik, som folketingsflertallet har ført siden 1960, udelukker, at skattedyperne får råd til at bekoste museumstilskud fra og med finansåret 1981 og adskillige år frem.

For finansåret 1979 foreslås en besparelse på ca. 50 mill. kr., således at museumsforvaltningen får rådighed over et nettobeløb på 54 mill. kr.

Inden for denne beløbsramme må der betales depotopbevaringsomkostninger for de samlinger, der eventuelt ikke længere kan være åbne. Disse må være oplagret forsvarligt eller afhændede inden udgangen af finansåret 1979. I takt med at folk gennem indkomstskatteafviklingens gennemførelse får rådighed over egen indtjening, vil der nok herefter ske en stigende tilgang af frivillige bidrag til statens museumsvesen.«

Så naive kan selv ikke fremskridtsfolk være. Det er der vel ingen der tror på. Nu står man her og siger, at man vil være med til at bevare tingene, samtidig med at man vil skære budgetterne væk, skønt alle vi andre står og siger, at hvis tingene skal bevares, så må vi have bevillinger til det. Det kan der ikke være megen rimelighed i. Men det skulle glæde mig, om man ville være med til at be-